

s'assabente d'allò que ha escrit. Bé. Moltes persones tenen eixa dèria i, mitjançant el correu electrònic o personalment, em porten (disquet o paper) les seues creacions. Esta és la principal col·laboració, la més necessària i la que prestigia la revista. Són tantes les persones que hi participen que nomenar-les seria excessiu i prolix.

Una vegada tinc tot el material, el classifico una miqueta i començo la maquetació, és a dir, ordeno un poc què ha d'anar a cada pàgina i faig un esborrany de com ha de ser l'estructura del periòdic. Una vegada ho tinc tot classificat (textos i fotos) ho porto tot a la impremta. Durant 10 o 15 dies hi tenim una sèrie de contactes per aclarir els dubtes que sempre ixen sobre el material remés. Tot i això, sempre hi ha errades insalvables.

Bo. Ja tenim el nou exemplar de Tossal Gros imprès. Editem al voltant de 475 exemplars. Ara cal fer-los arribar als subscriptors. Hem d'ensobrar-los, posar les adreces i dur-los a correus i a repartir.

Dins de tot eixe procés hi ha unes persones que quasi mai ixen a la llum, anònimes, i que fan una tasca realment imprescindible:

Inma Segarra, que porta tot el tema de les domiciliacions i comptabilitat.

Gustau Viol, informatitza dades.

Lola Albert, que s'encarrega de les altes i les baixes de socis.

Joan Albert, que tramet les possibles i necessaris subvencions que ixen pel DOGV

Ramón Albert, que tramet des de correus tots el periòdics que van fora del poble.

Paco Adell, que, a hores d'ara, tira fotografies a tot allò que fa falta.

Llibreria Salse i Súper Ferrando, que venen el Tossal Gros sense cap benefici crematístic.

Paco Forés, que es preocupa perquè tot el contingut del Tossal s'inserte a la pàgina web i pugua ser consultat des de qualsevol lloc del món (<http://www.ctv.es/USERS/ffores/>)

i tanta i tanta gent que, bé un dia o bé un altre, ens ajuden per a fer qualsevol de les tasques esmentades i també a posar cada revista dins dels seu sobre, l'etiqueta corresponent i empaquetament.

Després tenim el tema econòmic. ¿Tenim una revista cara o barata? Si comparem el seu preu i la informació que treu amb el preu de qualsevol revista de tirada nacional, evidentment és cara. Però, vaig a fer-vos una observació. Quan llegiu el Mediterráneo o el Levante i veieu una noticieta, per curteteta que siga, que fa referència a les Coves, tot el món diu ... "mira ahí parla del poble!!" i ho diem amb una mena d'orgull. Puix bé. ¿Quina revista parla més del nostre poble que El Tossal Gros? No cap. I és de la que n'hauríem d'estar més orgullosos. Tota ella està feta per covarxins o per gent molt propera al poble. I si hi haguera més gent que volguera comunicar coses, més interessant seria.

Seguim parlant del tema econòmic. Una tirada de 475 exemplars (el nombre de pàgines varia d'un número a l'altre) pot eixir a una mitja de 350.000 pessetes per número. A hores d'ara (desembre 2001) encara estic autoritzat a parlar en pessetes. Això significa que cada periòdic té un preu de cost al voltant de les 736 pessetes. Si es ven per 700 pts...com podem mantenir-la? ¿Com es pot sostindre un activitat deficitària? Molt clar. Amb les aportacions dels socis, de les subvencions d'organismes comunitaris, del propi Ajuntament i de les empreses municipals que hi posen publicitat. Estes aportacions compensen la situació deficitària de la revista. Però només per tapar-hi. Cal pensar també amb el cost de les bosses (sobres grans per remetre la revista), dels segells, del repartir i del revetlat de fotografies.

¿Què cobrem els qui estem embolicats en tot açò? Res. Zero pessetes i, naturalment, tots estem subscrits a la revista. Més bé açò ens genera despeses i moltíssimes hores de faena i preocupacions. I per què ho fem? Eixa pregunta no té sentit per a mi. La pregunta que em faig és...per què no hi col·labora més gent?

La veritat és que, fins ara, sempre hi han hagut col·laboradors del Tossal Gros. La història ho agrairà i la història ja ho està agraint. Jo veig jóvens de dotze o tretze anys que lligen el Tossal de quan ells van nàixer. ¿A qui no li agradaria poder llegir una revista que parlara de com era el poble quan ell va nàixer? Ells ho tenen. I generacions posteriors ho poden tindre si continuem recolzant la nostra revista. Mirant la secció del Tossal Gros "Ara fa deu anys" ens recorda d'immediat que el nostre periòdic local fa i és història.

Penso que estem molt acostumats a tindre entre les mans el Tossal Gros. És tan rutinari com que el llum s'encenga en apretar l'interruptor...i també tan precari.